

Dr Kurt Alands Läromässiga åsikter och textkritik

*Reformation International Theological Seminary
A consultant to the Society*

Dr Kurt Aland är kanske den mest kände kritiker av bibeltexten under 1900-talet. Han föddes i Berlin 1915 och dog i Munster, Westphalen 1994. Det mest berömda, moderna engelska versionerna av NT – *Revised Standard Version, New American Standard version, New International Version* och *English Standard Version* grundar sig på och är till största delen översatta från Dr Alands verk.

Dessa översättningar använder i huvudsak (med dess kritiska källmaterial och alternativa läsart) de förenade bibelsällskapens (UBS) version av grekiska NT, en version där Dr Aland var huvudredaktör. UBS version, tredje upplagan, (1983), är i grunden den samma som Dr. Alands egen 26:e upplaga av Nestle-Alands text, sådant var hans inflytande över de förenade bibelsällskapens (UBS) text.¹

Nestle-Alands grekiska 26:e upplaga och UBS grekiska texter från 1966 och 1983, skiljer sig stort från den allmänna Textus Receptus som användes av alla mer erkända översättningar vid reformationen, även *The Authorised*

Version på engelska (i vissa delar av världen känd som "*King James Version*"). Alltså, de versioner som är översatta från denna "kritiska" text skiljer sig också från vår *Authorised Version* på ett signifikant sätt. För närvarande sveper NIV och ESV genom evangeliska kyrkor i USA och Storbritannien. Moderna kyrkobesökare är djupt påverkade av Alands grekiska text och även av hans märkliga åsikter om texten. Det beror på att de

verser som moderna kyrkobesökare läser i sina Biblar, reflekterar Dr Alands textmässiga och teologiska åsikter, som ligger till grund för hans val av läsarter och läsvarianter för varje vers i den ursprungliga grekiskan, och vilket de nya versionerna är översatta ifrån.

Men mycket få kyrkobesökare känner till Dr Alands namn. Många förkunnare gör det dock – Nestle-Alands text är den de köper inför seminarier (som fordras på Westminster Theological Seminary). De har lyssnat på Dr Alands textkritiska föredrag där han framstår som vetenskapsman. Men mycket få förkunnare känner till Dr

Alands teologiska åsikter om Skriftens ofelbarhet och tillförlitlighet.

Vi kommer sedan till avsikten med denna artikel, nämligen att visa den engagerade läsaren **vilka teologiska åsikter Dr Aland har om Bibelns inspiration, och ofelbarhet.**

Men först måste vi lägga fram några grundläggande premisser. Denna artikel är en bibeltroendes överblick och skäms inte för det. Vi drar oss inte för att bekänna det, om vi ska kunna förstå GTs och NT's text måste vi veta vad Bibeln säger om sig själv. Och vi fastställer att:

- Vi måste tro att Bibeln är Guds inspirerade, ofelbara Ord, därför att Bibeln själv säger så.
- Vi måste tro att Gud bevarar Sitt Ord genom Sin Helige Ande i linje med Sin sanna församling, därför att Bibeln säger så.

Vi måste tro att Bibeln är Guds inspirerade, ofelbara Ord därför att Bibeln säger så

2 Tim. 3:16-17:

"Hela Skriften är inspirerad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättvisning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, för att en Guds människa skall bli fullt färdig, väl rustad till allt gott verk"

Ordspråksb. 30:5:

"Allt Guds tal är luttrat, han är en sköld för dem som taga sin tillflykt till honom."

Hur mycket av Skriften är verkligen inspirerad av Gud? *"Hela Skriften"* är inspirerad av Gud. Det ursprungliga grekiska ordet för inspirerad betyder

utandad av Gud. All Skrift är utandad av Gud. Alltså är all Skrift så ren som Gud själv. Ingen varaktig korruption kan komma in i den. Fastän misstag kan ha kommit in i några kopior av grundtexten, fastän villolärare har stympat vissa kopior, har den sanna församlingen genom Guds goda försyn och genom den Helige Ande alltid kunnat återta den sanna läsarten i kopiorna.

Eftersom Skriften är utandad av Gud, är en människa som följer Gud fullkomlig, eller komplett. Han är fullt rustad på så sätt att han inte behöver någon annan kunskapskälla. En gudfruktig människa är inte fullkomlig i meningen syndfri, *"eftersom det inte finns någon som inte syndar"* (1 Kon. 8:46). Men han är fullkomlig i den meningen att han är fullt rustad med allt vad han behöver veta på den här sidan evigheten, rustad för sin tjänst i denna värld, så att, som vi har sagt, han behöver ingen annan kunskapskälla. De enda hjälpen han kan ha viss nytta av, är bra bibelkommentarer för att hjälpa honom att förstå Skriften bättre. Men även dessa kommentarer ska en människa som följer Gud **betrakta som något som är underordnat** den inspirerade Skriften själv. Den som följer Gud är fullt rustad genom att han är utrustad med Guds inspirerade Ord.

Det som gör en gudfruktig människa väl skickad och fullt rustad till allt Guds verk, är Skriftens ordagranna inspiration. Om Skriften upphör att vara inspirerad, fullt inspirerad i varje ord, då är den inte längre tillförlitlig eller nyttig till undervisning tillrättvisning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet. Skriftens själva kännetecken som gör den tillförlitlig och nyttig till detta, är dess verbalinspiration, dess renhet och att den är *utandad av Gud.* Alltså är fortfarande **all** Skrift verkligen utandad av Gud. Varje ord i Skriften är

fortfarande nyttigt till undervisning, till tillrättavisning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, den är alltså **fortfarande** inspirerad. Trots att den har kopierats av människor, trots misstag och felaktigheter i vissa avskrifter, så har den Sanna församlingen genom Guds goda försyn genom den Helige Ande, kunnat återställa den ursprungliga läsarten så att vi fortfarande har Guds inspirerade Ord, tillförlitligt och ofelbart. Det kan vara skillnader i stavning eller i stilistik i ordens former i handskrifterna, men alla väsentliga ord och meningar finns ändå där - Guds inspirerade och ofelbara Ord. Den Helige Ande i församlingen har alltid hjälpt den sanna församlingen att återställa och upprätthålla den sanna läsarten (Jesaja 59:21).

Och hur rent är inte Guds Ord? Helt rent. **Allt** Guds Ord är *luttrat* säger Ordspr. 30:5. *"Allt Guds tal är luttrat, han är en sköld för dem som taga sin tillflykt till honom."* **Allt** Guds Ord är rent. Det är fortfarande rent. Guds inspirerade Ord är rent genom Guds goda försyn, som har bevarat åt den gudfruktiga människan så att han inte behöver ta till något annat verk – så att han kan vara rustad till **allt** gott verk. Guds goda försyn har bevarat allt Guds Ord rent.

"Han är en sköld för dem som tar sin tillflykt till honom" säger Ordspr. 30:5. Varför? Därför att allt Guds Ord är rent. Ta bort renheten i Ordet och Guds Ord är inte längre en tillflykt för de heliga. Vi får inte tvivla på renheten i Guds Ord, inte heller på trofastheten i Hans förbund till att bevara det. Han som inte kan ljuga, lovar att bevara Sitt Ord. Han lovar det i det Han säger: "Hela Skriften är inspirerad av Gud. Allt Guds Ord är rent." som Jesaja 59:21 säger oss, Guds inspirerade Ord ska bevaras i linje med den sanna församlingen **för evigt**.

Vi måste tro att Gud bevarar Sitt Ord, genom Sin Ande i linje med den sanna församlingen

Jesaja 59:20-21:

"Men såsom en förlossare kommer Herren för Sion och för dem i Jakob som omvänder sig från sin överträdelse, säger Herren. Och detta är det förbund som jag å min sida gör med dem, säger Herren: min Ande som är över dig, och orden som jag har lagt i din mun, de skola icke vika ur din mun, ej heller ur dina barns eller barnbarns mun från nu och till evig tid, säger Herren"

Herren säger: *"detta är mitt förbund med dem"*. Med vilka? med dem som omvänder sig från sin överträdelse i Jakob. Det är de som vet vad omvändelse till liv, är – Den välsignade Helige Andes frälsande verk – genom den Helige Ande, som övertygar om synd, rättfärdighet och dom, och som till frälsning upplyser deras sinnen med den välsignade Förlossarens kunskap som har kommit för dem. Med dem och **endast** med dem gör Gud Sitt förbund. Han sänder Förlossaren till Sion, endast för dem.

Och vad är det för förbund Han gör med dem? Förbundet är att den Ande som är över dem **och de Ord som är i deras mun, inte skall vika ur deras mun eller deras barns och barnbarns mun.** För hur länge? För evigt.

Herren gör ett förbund med Sitt Sion, med dem som omvänder sig från överträdelse i Jakob. Hans Ande ska inte vika ifrån dem, det ska inte Hans Ord heller. Gud ska bevara **allt** Sitt Ord för dem, *allt Guds Ord är rent*. Varför? Så att Han får vara en sköld för Sina heliga, även genom Sitt Ord. Gud ska bevara allt Sitt Ord, vår frälsnings

Skrift, den inspirerade. Varför? Så att en människa som följer Gud kan bli fullt utrustad, väl skickad till allt gott verk.

Det är helt klart att detta löfte är p.g.a. förlossaren, och omtalas i Jesaja 59:20 och det är Kristus Jesus vår Herre, folkens längtan, som kommer till Sion. Det är p.g.a. Honom som Gud gör Sitt underbara förbund. Vi ser i Hebr. 9:19 att Moses stänkte inte blodet bara på alla föremål i tabernaklet och på folket men även på lagboken med blodet. Hebr. 9:19 säger.

*”Ty sedan Mose inför allt folket hade läst alla budorden enligt lagen, tog han blodet från kalvar och bockar tillsammans med vatten, scharlakansröd ull och isop **och bestänkte både själva boken och allt folket.**”*

Mose bestänkte både boken och folket. Varför? Därför att det förebådade hur Kristi blod skulle stänkas både på Guds folk och på Guds Ord som Gud skulle använda för att bevara dem. Med andra ord, **Kristus friköpte både Sitt folk och Guds Ord med Sitt dyrbara blod.** När Kristi blod upphör att vara verksamt, då kan Guds folk gå förlorat. När Kristi blod inte längre är levande och varmt, kommer Guds Ord att gå förlorat. Nej, något sådant får aldrig ske. Vad än Kristi blod berör, **det blir friköpt.** Kristi blod har köpt Guds Ords renhet för alla tider, för dig, för mig om vi bara vill tro det.

Så, med vilka Har han gjort detta löfte? Med dem som omvänder sig från överträdelser i Jakob, med deras barn och barnbarn till evig tid. Anden kommer att fortsätta att vara med dem. Kristi blod kommer att fortsätta att vara verksamt för dem. Med blodets förbund och den helige Andes verk kommer den sanna församlingen att kunna urskilja Guds Ord i alla tider, och genom Guds goda försyn kommer Hans Ord att

förbli hos dem. Alltså, ska vi se på de ursprungliga texterna som användes av den historiskt sanna församlingen.

Vad vi måste söka efter hos en textkritiker

När vi ska värdera en textkritikers verk – en som skulle kunna sätta ihop en text från de ursprungliga språken till en Bibel – måste vi se efter en man som tror på det vi nyss har avhandlat. Han måste tro att Bibeln är Guds Ord, därför att *allt Guds Ord är rent*. Han måste tro att Gud har lovat att bevara Sitt Ord rent i alla tider. Han måste också tro att Gud kommer att göra detta i linje med den sanna församlingen.

En undersökning av Dr Kurt Alands åsikter om Bibelns inspiration

Det kan vara ganska svårt att hitta någonting som öppet återger Dr Alands åsikter om Skriftens inspiration och ofelbarhet. Men det finns tre verk av honom som inte är så kända, som uppenbarar detta, två relativt tidiga verk, skrivna 1961 och 1962 och ett senare verk 1985.

Vi inriktar oss först på de två tidigare verken, det ena har titeln *”The Problem of Anonymity and Pseudonymity in Christian Literature of The First Two Centuries”* skrivet 1961.² I den boken förnekar Dr Aland det apostoliska författarskapet av de fyra Evangelierna, de Allmänna breven, de Pastoral breven och Hebreerbrevet. Det andra verket har titeln *”The Problem of the New Testament Canon”*, skrivet 1962.³ I detta verk uttrycker Dr Aland sina tvivel på att flera av NT's böcker tillhör kanon.

Vi måste här invända med följande. Med respekt för det apostoliska författarskapet till de fyra Evangelierna, har dessa böcker i sina överskrifter Evangelium enligt Matteus, Evangelium enligt Markus o.s.v. Fastän många kan ifrågasätta om överskrifterna är inspirerade i sig, kan vi inte förneka att titlarna i alla grekiska manuskript i NT går tillbaka till forntiden och erkänner Matteus, Markus, Lukas och Johannes som författare av Evangelierna och det gjorde alla kyrkofäderna hela vägen tillbaka till kyrkans forntid. (För fler detaljer om variationer som finns i titlarna, och hur de tillerkänner de männen författarskapet, hänvisar författaren till F. H. A. Scriveners utmärkta verk "*A Plain Introduction to the Criticism of the New Testament*", 1.65-71).⁴ Det finns faktiskt ingen handskrift eller forntida bevis, annat än blott och bart gissningar som skulle kunna motivera att Dr Aland sätter i tvivel vilka som är författare. Men ofrånkomligt är det att en man som betvivlar att flera böcker i Bibeln tillhör kanon - särskilt Petrus andra brev, Jakob, och Johannes andra brev och Judas – kan överhuvudtaget inte tro på Bibelns ofelbarhet. Hur kan Bibeln vara ofelbar, om den har flera böcker som inte hör dit?

Man har rätt att ställa frågan: "Alands bok *Problemet med NT's Canon*" skrevs 1962, har han någonsin förkastat dessa åsikter? Och likadant med "*The Problem of Anonymity and Pseudonymity*". Den skrevs 1961. Har Aland förkastat sina åsikter?

Nej, det har han verkligen inte. Han hade all möjlighet att ta avstånd från sina åsikter i sin senare bok med titeln "*A History of Christianity*" publicerad på tyska 1980 och på engelska 1985.⁵ I denna bok diskuterar Aland sina teorier om ursprunget och utvecklingen av

NT's text, om hur man satt ihop kanon och det apostoliska författarskapet av Evangelierna de Allmänna breven och Hebreerbrevet. Men han säger ingenting i sina verk om att förkasta sina gamla åsikter. Tvärtom, han fasthåller dem försiktigt, men lägger samtidigt till chockerande och föraktfulla åsikter, hemmahörande i den högre kritiken, särskilt när det gäller de Allmänna breven, Jakob, Judas, Petrus första och andra brev och Johannes första, andra och tredje brev. Vi ska diskutera vad han säger i "*A History of Christianity*" i slutet av den här artikeln. Att han förnekar vissa bibelbäckers kanonicitet, är ett av hans största misstag. Ty det verkligen en förnekelse av Skriftens verbalinspiration. Därför ska vi börja med att gå igenom Dr Alands verk om kanon. Därefter ska vi gå igenom vad han säger i "*The Problem of Anonymity and Pseudonymity in Christian Literature of the First Two Centuries*". Sedan ska vi gå igenom "*A History of Christianity*" och i slutet av artikeln ska vi värdera giltigheten av Alands verk, i Skriftens ljus, särskilt Jesaja 59:20-21.

Vi fortsätter nu med att undersöka "*The Problem of the New Testament Canon*".

Problemet med Nya Testamentets kanon

I inledningen till Kurt Alands verk, skriver han följande: "*Denna text innehåller ett föredrag som är skrivet för Andra Internationella Kongressen om Studier i NT som möttes i Christ Church Oxford, sept. 1961*".⁶ Broschyren är alltså ett föredrag som Dr Aland höll inför en internationell konferens med experter i NT. Titeln till arbetet är nog för att höja ögonbrynen. Titeln var: "**Problemet med NT's kanon**" Vilket problem?

För den läsare som inte är bekant med uttrycket ”kanon”, betyder listan av böcker som skall vara med i Nya Testamentet. I den här broschyren väcker Dr Aland frågan om nya böcker som inte är med, borde vara med och om böcker som nu är med, borde uteslutas. I sammanfattningen, förespråkar han inte direkt någon ny bok som borde tas med, men han talar allvarligt för att vi borde släppa Petrus andra brev, Hebreerbrevet, Uppenbarelsboken, Judas, och Johannes andra och tredje brev. Dr Aland säger på sid. 24-25:

”Trots alla felaktigheter och ofullkomligheter som förekommer i bildandet av kanon, måste vi uttrycka vår tro att den tidiga kyrkans beslut inte kan förbättras i någon utsträckning. Det kan inte sägas om någon enskild skrift som bevarats från den tidiga kyrkans första tid utöver NT, som rätteligen kan läggas till kanon; **en revision av NT’s kanon skulle vara möjlig endast genom att undertrycka det som då var uttalat kanoniskt, inte genom att utöka kanon i en riktning som vi själva valt.**”
[fetstil är tillagd]

Med andra ord, han söker här framställa sig själv som konservativ, genom att lite försiktigt säga att vi inte borde lägga till några nya böcker. Men han säger också att vi kan överväga att **förkasta** några böcker. Han uttrycker senare sin åsikt att Ignatius brev överträffar Johannes andra och tredje brev, Judas och även Petrus andra brev och menar på sid. 26-27 att Johannes andra och tredje brev, Judas och Petrus andra brev är

kandidater för uteslutning. Han säger:
”Den enda gruppen av apostoliska fäder som genom sina avsikter och andliga auktoritet är långt överför det medelmåttiga, är Ignatius brev. De tål visserligen inte jämförelse med Paulus brev, inte ens med Petrus första brev, och Johannes första brev. Men t.ex. Judas, Johannes andra och tredje brev samt Petrus andra brev **är klart överträffade av dem.**” [fetstil är tillagd]

Annars uttrycker han sina tvivel på Hebreerbrevets och Uppenbarelsbokens kanonicitet (sid.10-13) p.g.a. deras relativt sena acceptans – den österländska kyrkan accepterar Hebreerbrevet och den västerländska Uppenbarelsboken – trots att Athanasius accepterade båda. Dr Aland säger:

”Det femte utvecklingssteget sträcker sig genom hela det tredje och in i det fjärde århundradet ... med hänsyn till Hebreerbrevet och Uppenbarelsboken går öst och väst skilda vägar. **Den österländska kyrkan erkänner Hebreerbrevet och förkastar Uppenbarelsboken och den västerländska gör tvärtom** och vart område gör det med förvånande samstämmighet” (sid. 10)

Dr Aland hänvisar på sid. 30, till Luthers beklagliga ifrågasättande av Hebreerbrevet, Jakobs brev, och Uppenbarelsboken och föreslår att en översyn görs av moderna ekumeniska råd för att avgöra om inte dessa böcker borde hamna i papperskorgen också.

Innan vi fortsätter, måste vi beakta för ett ögonblick: **Vad är den ortodoxa uppfattningen om kanon?**

Den ortodoxa uppfattningen om formuleringen av kanon

Den ortodoxa uppfattningen av kanon sammanfattas på ett underbart sätt i Dr Edward Freer Hills berömda bok *"The King James Version Defended."* Dr Hills Säger:

"Efter det att NT's böcker hade skrivits, var nästa steg i det gudomliga programmet för NT's skrifter att samla de enskilda böckerna till en nytestamentlig kanon så att de kunde ta platsen bredvid GT's kanon och därmed bli den avslutande delen av Guds Heliga Ord. Låt oss nu tänka på hur detta **leddes av den Helige Ande.**"⁷ [fetstil är tillagd]

Dr Hills fortsätter att förklara hur alla NT's böcker 200 e.Kr. hade samlats och accepterats, utom Johannes andra och tredje brev, Petrus andra brev, Hebreerbrevet och Uppenbarelseboken. Men sedan visar han att vid 4:e århundradet var även dessa böcker allmänt accepterade och ifrågasatta av endast ett fåtal, **och på så sätt var kanon etablerat, fastställt och erkänt en gång för alla.**

Lägg också märke till att Dr Hills särskilt nämner den Helige Andes roll i att leda församlingen på ett ofelbart sätt till dessa slutsatser. **Så den ortodoxa läruppfattningen är att NT's kanon var till fullo fastlagd i det fjärde århundradet för att aldrig mer ifrågasättas igen.** Visserligen var det en period av oreda, fastän de flesta böckerna var enhälligt accepterade i

slutet av andra århundradet e.Kr. I någon mån kunde romarrikets förföljelser och tusentals heligas martyrskap utan tvivel begränsa församlingens förmåga att gå igenom böckerna grundligt och även begränsa hennes förmåga att samlas till ekumeniska (läs: universella ortodoxa) synoder för att komma fram till en till fullo universell acceptans av de kanoniska böckerna. Men den Helige Ande verkade gradvis i den sanna församlingen så att, vid fjärde århundradet var vår nuvarande kanon allmänt accepterad **för att aldrig mer betvivlas igen.**

Kanon måste ha blivit fastställd. Varför? Därför att om inte Bibelns böcker är kända, hur kan vi då veta vad Guds Ord är, det som vi ska tro på och vilka ord som är Guds ofelbara Ord och som Gud avser att hålla rena till evig tid? Och om vi inte kan urskilja vad som utgör Bibelns verkliga böcker, hur kan då Guds förbund med Sin sanna församling fullbordas? (Jesaja 59:20-21)

Slutsatser som kan dras av Alands kommentarer så långt

Dr Aland håller inte med den ortodoxa läran om NT's kanon som så tydligt framställs i alla trosbekännelser från reformationen, särskilt Westminsterbekännelsen kapitel ett, artikel åtta. Nej, Dr Aland anser att det har varit oräkneliga problem i hur församlingen har samlat ihop böckerna; församlingen har faktiskt samlat ihop de korrekta böckerna, men av fel skäl – ovetenskapliga, och därför falska. Vi ska diskutera dessa åsikter mer i detalj om ett ögonblick. Men vi kan genast komma till en slutsats. Dr Aland tror **inte** på Skriftens ofelbarhet och inspiration. Hur kan det komma sig? Ja, om man tror att det finns böcker i Bibeln som inte hör hemma där, då måste Bibeln vara full av

oinspirerade ord och även hela böcker som inte är inspirerade och borde då uteslutas. Dessutom, om Bibeln innehåller böcker som är oinspirerade, då kan inte den Helige Ande varit författare till dem, och inte ens till Bibeln som helhet, och då kan det även finnas läromässiga och historiska felaktigheter i den. Särskilt om de Allmänna breven, inte var skrivna av de män som påstås ha skrivit dem, då **är** Bibeln verkligen full av historiska **felaktigheter**. Detta är precis vad Dr Aland vill fastslå som vi ska se i ”*The Problem of Anonymity and Pseudonymity*” och i ”*A History of Christianity*”.

Men Bibeln själv motbevisar Dr Aland. Kurt Aland är inte klokare än Bibeln. Bibeln säger om sig själv att ”*allt Guds Ord är rent*” att ”*all Skrift är utandad av Gud*” att Gud ska bevara den i varje generation för evigt – att Han ska låta Sin välsignade Helige Ande och Sina Ord förbli i den sanna församlingen, hos dem som omvänder sig från överträdelse i Jakob.

”*Och detta är det förbund som jag å min sida gör med dem, säger Herren: min Ande som är över dig, och orden som jag har lagt i din mun, de skola icke vika ur din mun, ej heller ur dina barns eller barnbarns mun från nu och till evig tid, säger Herren*”. (Jesaja 59:21)

Därför kunde den Helige Ande med den sanna församlingen göra det möjligt för **sant troende** och **inte** villolärare, att urskilja Guds sanna Ord i varje tidsålder, ur av kopior som de hade tillgång till. Kort sagt, Dr Aland tror inte att Bibeln är Guds Ord. Därför är **inte** heller löftet att bevara Guds Ord, med honom. Varför? Därför att han inte är av den sanna församlingen, han är inte bland dem som omvänder sig från överträdelse i Jakob. Tvärtom, han är en icke-troende skeptiker. Dr Aland är inte heller en gudomligt utsedd tjänare

eller väktare av sanningens Heliga Ord. Vi får hellre frukta för att han är djävulens tjänare, med syfte att korrumpiera det. ”*Den som inte är med mig, är emot mig*” (Matt:12:30)

Andra allvarliga villfarelser i Alands verk: Problemet med NT's kanon

Vi har redan nämnt i förbigående, hur Dr Aland påstår i sin broschyr att, i vissa fall, de tidiga kyrkofäderna kom att välja de rätta böckerna men på felaktiga premisser. Dr Aland säger:

”Det kan inte bestridas att den yttre standard som den tidiga församlingen tillämpade i att kanonisera NT's skrifter är, **när man ser från den moderna vetenskapens håll, otillräckliga och i många fall felaktiga**. De åsikter som accepteras av moderna kritiker av NT, när det gäller **författarskapet** eller datum för NT's Skrifter, skiljer sig i flera fall från dem som hölls i den tidiga församlingen... [sid. 14, fetstil är tillagd]

Det är klart som dagen att även i den urkristna församlingen (tredje århundradet) **arbetade församlingen med otillräckliga medel för att kunna göra urskiljning**. Med utgångspunkt från detta kan det aktuella resultatet av hur kanon blev till, bara förvåna betraktaren om och om igen. Det är och förblir oförklarligt, bortom allt mänskligt agerande och människors tvivelaktiga standard, om man inte förutsätter *providentia Dei*, den Helige Andes verk...” [sid. 14, fetstil är tillagd]

Men enligt Dr Aland är detta inte ett **ofelbart** verk, i det han tror att det är mycket möjligt att flera böcker borde elimineras från.

Vilka är nu de "allvarliga vetenskapliga felaktigheterna i yttre standarder" som de tidiga kyrkofäderna begick?

Ett av dem, säger Aland, är att **kyrkofäderna tog fel om vissa böckers apostoliska författarskap.**

Ignatius brev var inte med i kanon därför att de inte var skrivna av en apostel. Men Judas och andra böcker togs med i kanon därför att de "antogs" vara skrivna av en apostel, fast de egentligen inte var det. Och han argumenterar för att utelämna dem, och Dr. Aland säger så här:

"Endast på grund av den tydliga bristen på apostlaskap tänkte inte någon på att ta med Ignatius brev, däremot Judas brev (och andra), på grund av erkännandet av författarskap, vilket dolde den **verkliga** situationen som förutsatte en apostolisk författare. Härav orsakade innehållet inga skrupler, den tilläts bana sin väg in i högen av kanoniska böcker."

[sid. 27, fetstil är tillagd]

Med orden "som dolde den **verkliga** situationen" förnekar tydligen Dr Aland blankt att aposteln Judas är verklig författare till Judas brev. Med ordet "andra" hänvisar han åtminstone till Johannes andra och tredje brev och Petrus andra brev, som han nyss hade sagt (i samma paragraf) överträffades av Ignatius brev. Aland förnekar alltså att Johannes andra och tredje brev, Judas och Petrus andra brev verkligen skrevs av dessa män.

Dr Aland antyder på liknande sätt, att han tror att de fyra Evangelierna,

fastän han anser dem ädla, inte heller var skrivna av apostlarna, även om de tillerkänns dem. Han menar att Evangelierna samlades ihop av ett tidigare Evangelium som sedan delades upp i fyra versioner vilka kunde särskiljas genom författarnas namn, och antyder samtidigt att böckerna egentligen inte var skrivna av dem. Vi citerar nu Dr Aland igen:

"Det är sant att i flera kommuniteter fanns det, vid sidan av ett eller flera av de fyra Evangelierna även apokryfiska böcker som användes, ibland även officiellt. **Men startpunkten måste i allmänhet ha legat hos ett Evangelium som då har varit Evangeliet. Användandet av flera Evangelier tillsammans (som nu är åtskilda från varandra genom namnen på författarna) representerar ett senare stadium.**"

[sid. 19, fetstil är tillagd]

Dr Aland menar alltså att först existerade Paulus brev och *ipsissima verba* Jesu (Jesu egna Ord) inom församlingen. Efter detta utvecklades ett enskilt Evangelium och därifrån uppkom de fyra Evangelierna och även de apokryfiska evangelierna. (Och i hans nästa verk som vi ska gå igenom, "*The Problem of Anonymity and Pseudonymity*" ska vi se att han blankt förnekar att Matteus, Markus och Lukas skrevs av dessa män, och han uttrycker tvivel på att Johannes evangelium verkligen skrevs av Johannes.)

Oavsett titlar, är Paulus brev och de Allmänna breven, liksom Evangeliet enligt Johannes, helt specifika när det gäller vilka som skrev dem, genom brevens egna inledande meningar. Även om det finns variationer i den exakta ordalydelsen hos synoptikerna,

överensstämmer de med alla kyrkofäderna om vilka som skrev dem. (Som vi har nämnt, förklarar Scriveners "Plain Introduction" vissa av dessa variationer.) Det finns ingen orsak till varför vi skulle betvivla författarskapet till de synoptiska Evangelierna. Det finns ingen handskrift eller bevis från kyrkofädernas tid som bevisar motsatsen. Så är ännu mer fallet med de Allmänna breven, Paulus brev, och Johannes Evangelium att böckernas inbördes bevis tar bort alla tvivel om vilka författarna är. Om vi kan tvivla på vilka som skrev Johannes Evangelium och de Allmänna breven, när böckerna själva talar om för oss vilka som skrev dem, kan vi också tvivla på flera av de fakta och läror som finns i dessa böcker.

Hos Dr Aland finner vi alltså en skepticism i klass med Pontius Pilatus som sade: "Vad är sanning?" Han betvivlar klart att Bibeln är Guds Ord.

Att tro på att Bibeln är Guds Ord, är en väsentlig beståndsdel i frälsande tro. Några kan säga: "Men det fordras bara av oss att tro på att Jesus dog för våra synder och att Gud väckte upp Jesus från de döda." Men var kommer den tron ifrån? "Tron *kommer* av att höra och att höra Guds Ord" (Rom:10:17). Ja, om vi med vår mun bekänner Herren Jesus, och i vårt hjärta tror att Gud uppväckte Honom från de döda, då blir vi frälsta, men varifrån kommer denna tro? Genom att höra. Genom att höra vad? Guds Ord. Inte endast när vi hör Guds Ord till frälsning, utan vi måste även känna till det som Guds Ord – och därmed inspirerat och ofelbart. "*Därför tackar också vi oupphörligt Gud, för att då ni tog emot det Guds Ord som vi predikade, inte tog emot det som människors ord, utan som Guds Ord, vilket det verkligen är, och som*

också är verksamt i er som tror" säger Paulus om tessalonikerna i 1 Tess. 2:13. Vi måste inte bara höra Guds Ord, vi måste även ta emot det som Guds Ord och inte som människors ord.

I enlighet därmed har Westminster trosbekännelse rätt när den säger i kap. XIV, art. 11 följande:

"Genom denna tro, tror en kristen att allt som är uppenbart i Ordet är sant, därför att Guds egen auktoritet talar där, och handlar olika, alltefter vad varje särskilt avsnitt innehåller, böjer sig i lydnad för buden, bävar inför hoten, och omfamnar Guds löften för detta livet och för det tillkommande. Men principerna för frälsande tro är, att acceptera, ta emot och vila i Kristus allena, till rättfärdiggörelse, helgelse och evigt liv i kraft av nådens förbund."

"Den kristne tror att allt som är uppenbart i Ordet är sant därför att Guds egen auktoritet talar där".

Ja, "**principen** i frälsande tro är att acceptera, ta emot och vila i Kristus allena till rättfärdiggörelse, helgelse och evigt liv". Men en sann kristen "**måste även tro på allt som är uppenbart i Ordet**". Han måste ta emot Guds Ord som det är, inte människors ord utan Guds Ord: Det är följdaktligen nödvändigt att en sann troende också tror att Bibeln är Guds ofelbara Ord. Dr Aland, med sina förnekelser om att vissa böcker tillhör Bibeln tror inte detta, helt klart.

Dr Aland, med sin otro och hädiska anklagelser om felaktigheter i Guds Ord, avslöjar att han **inte** är i linje med den sanna församlingen, de som omvänder sig från överträdelser i Jakob; de som har Guds Ande i sin mun, genom att dricka in Honom genom en uppriktig tro på Kristus, Förlossaren. Och en sådan

man kan inte, enligt Bibeln, ha varken nådens förbund eller nåd i sin själ till att urskilja Guds Ord.

Dr Alands inflytande på New International Version

Dr Alands skadliga åsikter om våra Biblars otillförlitlighet vad gäller de ursprungliga handskrifterna, framstår tydligt i NIV-versionen (New International Version). Samma hand som skulle vilja utesluta hela böcker i Bibeln från kanon, skulle också vilja utesluta många, många texter.

Av denna anledning finner vi uttalanden som detta i tidigare upplagor av NIV i inledningen till Joh.8:

”De tidigaste och mest tillförlitliga handskrifterna och andra vittnesbörd har inte med Joh. 7:53–8:11”.⁸

Dessa ord är ett eko av Dr Alands ord i sitt *magnus opus* med titeln ”*The Text of the New Testament*” skrivet i samarbete med hans fru Barbara, och översatt till engelska av Erroll F. Rhodes.⁹ I det arbetet finner vi på sidan 232 följande förklaring till att man har använt parentes i fotnoterna till UBS och Nestle-Alands grekiska text:

”Ord, inneslutna i enkel parentes [] har ett tvivelaktigt anspråk på autenticitet som en del av de ursprungliga texterna i NT. En text som är innesluten i dubbla parenteser [[]] är helt klart **inte** en del av ursprungstexten. Ta som exempel - Hur tidig berättelsen om kvinnan som beträddes med äktenskapsbrott än är **[Joh. 7:53-8:11]**, är det

klart att dessa verser inte är en del av ursprungstexten när Johannesevangeliet först började cirkulera i kyrkan”.

[fetstil är tillagd]

Hur kommer Dr. Aland till en sådan slutsats? Vi kan se från hans noteringar om Joh. 7:53-8:11 som finns i första upplagan av United Bible Societies grekiska text (1966).¹⁰ I denna text finner vi följande fotnot på sid. 355:

”12 **7:53-8:11 {A}** omit (=uteslut) 7:53-8:11 (se sid. 413) p⁶⁶, p⁷⁵, Sinaiticus, A^{vid} B, C^{vid}...”

Att kort förklara ovannämnda fotnot säger alltså Dr Aland detta:

”Följande tidiga texter utelämnar Joh. 7:53-8:11 och vi ger denna läsart ett {A},”

(Han vägrar även att beakta och beakta andra läsarter, vilka han anser vara falska.)

{A:et} betyder:

”vi tror att detta är den sanna läsarten med absolut visshet.”

Sedan listar Aland upp p⁶⁶ och p⁷⁵, två tidiga papyrusrullar som hittades i Övre Egypten av Martin Bodmer – i samma område där det ökända gnostiska biblioteket i Nag Hammadi-grottan upptäcktes (Övre Egypten var infekterat av gnostiker.) Aland listar även upp Sinaiticus, en handskrift som kallas så eftersom det upptäcktes av Constantin von Tischendorf (en textkritiker som även var villolärare) ’på en hylla’ oanvänt, i ett munkkloster på berget Sinai. Aland går vidare till lista ’A’, som är Codex Alexandrinus, en handskrift som Theodore Beza från reformationen i Geneve hade, men som han förkastade

med de övriga reformatorerna, p.g.a. handskriftens många historiska och grammatikaliska fel. Aland tar sedan med B i denna lista, som är Kodex Vaticanus, vilken fanns i Vatikanen i århundraden, och som var känd av Erasmus, han som sammanställde de första versionerna av Textus Receptus. Erasmus var snabb att förkasta eller förkastade genast betyder att ej göra någon djupgående undersökning av Vaticanus som han ansåg vara korrupt.¹¹ Efter B kommer Aland till C som är Codex Ephraemi Syri Rescriptus, som kallas så därför att den även innehåller en grekisk översättning av 38 predikningar av en tidig kyrkofader som hette Ephraem av Syrien. Denna handskrift liknar Vaticanus och Sinaiticus. Efter dessa listar Aland upp ett antal handskrifter som följer de ovannämndas texttradition.

Man kan då sammanfatta: de texter som Dr Aland litar på, förkastas av den historiska församlingen p.g.a. deras välkända dåliga kvalitet (stort antal stavfel och historiska felaktigheter) eller med vetskapen om texternas härkomst från texter som hade korrumpierats av villolärare (som t.ex. de s.k. Alexandrinska texterna, som kom från Övre Egypten, där de gnostiska villolärarna frodades). Dessa texter som var förkastade av den historiska församlingen är de texter som Dr Aland litar på. Alltså, Dr Aland medger själv att han systematiskt förkastat alla texter från den bysantinska traditionen – den tradition som Textus Receptus kom från. På sid. xvii i introduktionen till UBS text från 1966, finner vi följande notering:

”Följande gemener, utvalda efter en kritisk undersökning av mer än

ett tusental handskrifter, har citerats systematiskt **därför att de påvisar en betydande grad av oberoende från den s.k. bysantinska traditionen.**”

[fetstil är tillagd]

Med andra ord, alla grekiska handskrifter skrivna med gemener, som hade några tecken på att vara med i den bysantinska traditionen blev **utelämnade avsiktligt**. Och ändå, **alla dessa handskrifter, som omfattar en överväldigande majoritet av existerande grekiska handskrifter, tar med Joh. 7:53 - 8:11.**

En grundlig undersökning om varför de olika handskrifterna som primärt hämtats från Egypten borde beaktas med misstänksamhet, men – p.g.a. den besmittelse de hade av den tidens villolärare – stäcker sig utanför ramarna för denna artikel. Men det räcker med att säga att vi inte finner det överraskande att en man som själv inte tror på Skriftens ofelbarhet, skulle välja handskrifter från områden dit villolärare var kända för att ha ett övertag, som sin grund för att utesluta bibelställen som sedan länge varit erkända av den sanna historiska församlingen. Joh. 7:53-8:11 var **i sanning** erkänt av den historiska församlingen sedan urminnes tider. Det var med i den stora majoriteten av existerande grekiska handskrifter och var med även i Textus Receptus som användes av reformatorerna. Samma hand som skulle utesluta inspirerade böcker i NT's kanon, skulle också utesluta de av Guds försyn bevarade texterna.

Vi går nu vidare med att undersöka Dr Alands verk från 1961 med titeln ”*The Problem of Anonymity and Pseudonymity in Christian Literature of the First Two Centuries*”. Denna

lilla artikel finns i *The Authorship and Integrity of the New Testament: nya studier av Kurt Aland och andra*, publicerad av S.P.C.K. 1965. (Artikeln var ursprungligen publicerad i *The Journal of Theological Studies N.S.*, vol. XII, Pt. I, April, 1961.)

Problemet med Anonymitet och Pseudonymitet i den kristna litteraturen under de första två århundradena.

I detta verk drar Dr Aland slutsatser om det ursprungliga författarskapet till flera av NT's böcker. Han grundar det på studier av vissa tidiga egyptiska papyrusrullar och på de slutsatser han dragit från de genuina problemet med författarskapet till vissa kyrkohistoriska och apokryfiska verk. (Det fanns verkligen flera falska verk från den perioden som påstods vara skrivna av apostlarna. Men Aland menar utifrån detta, att vissa av NT's böcker inte skrevs av de män som var nämnda i överskrifterna, utan hellre av pseudonymer.) Men innan vi fortsätter med Dr Alands åsikter, låt oss se på den ortodoxa uppfattningen om författarskapet till de fyra Evangelierna, från Edward Hills berömda bok "Believing Bible Study" publicerad av Christian Research Press 1967. På sid. 34 säger Dr Hills helt riktigt:

"När tiden närmade sig i Guds plan att det muntliga Evangeliet skulle komma i tryck, inspirerades aposteln Matteus, efterföljarna Markus och Lukas, medarbetare till apostlarna, av den Helige Ande till att fullfölja uppgiften. Det Evangelium som de tre evangelisterna skrev ner var

samma muntliga Evangelium som hade predikats överallt och uttrycktes med samma välkända ord. Som vi gott kan tro är det därför Matteus, Markus och Lukas evangelium stämmer så väl överens i ordalydelse och i sak. Men samtidigt fanns det skillnader. Matteus skrev ner Evangeliet som han mindes det. De andra apostlarna som Markus och Lukas hade fått sin information från, mindes Evangeliet på ett lite annat sätt. Det är en orsak till varför de tre synoptiska Evangelierna (Matteus, Markus och Lukas) skiljer sig på ett antal ställen. En annan orsak till att det är skillnader, är att var och en av dessa inspirerade evangelister skrev från sin egen synpunkt och enligt sin egen litterära stil. Men dessa skillnader är inga motsägelser. Genom tron vet vi att den Helige Ande inte säger emot sig själv, och om vi på någon punkt inte kan harmoniera några av berättelserna med varann i Evangelierna, är det för att vi har missat några fakta eller har inte fått den uppenbarhet för oss.¹²

I tillägg till Jesu Ord och gärningar som alla apostlarna kunde minnas, och som bildade substansen till det muntliga Evangeliet och till Matteus, Markus och Lukas, de tre första skrivna Evangelierna, fanns det djupare element i vår Herres undervisning, som togs upp i Johannes känsliga sinne, den lärjunge som Jesus älskade. I många år begrundade aposteln Johannes privat Frälsarens sublimes undervisning. Slutligen, på gamla dagar, inspirerades han av den Helige Ande att lägga sitt Evangelium till de andra..."¹³

Dr Hills fortsätter på sid. 35 att specificera hur de Allmänna breven och alla Paulus brev, skrevs av dessa apostlar, som har sina namn i dessa inspirerade böcker.

Vi har sett hur Dr Hills påstår (och det med rätta) att författarna till de fyra Evangelierna var i sanning de som har sina namn i överskrifterna till dessa inspirerade böcker. Och vad säger Dr Hills om dem som säger något annat? Låt oss se hur han bemöter påståendet att aposteln Johannes inte var författare till Johannes Evangelium från "The King James Version Defended", sid. 69-70 (åter publ. av Christian Research Press.):

"Den vanligaste hypotesen bland naturalistiska kritiker är att Johannes Evangelium inte skrevs av aposteln Johannes utan av en annan Johannes som kallas äldstebrodern Johannes som levde i Efesus i slutet av första århundradet e. Kr. och som även skrev Johannes brev. **Det skulle göra Johannes Evangelium till en förfalskning eftersom det gör anspråk på att vara skrivet av den lärjunge som Jesus älskade (Joh. 21:24) den mycket nära efterföljare som såg Kristi härlighet och lutade sig mot Hans bröst (Joh. 13:23) och som med förundrad blick såg vattnet och blodet flyta från Hans stungna sida (Joh. 19:35).**"¹⁴ [fetstil är tillagd]

Med andra ord, var och en som säger att Johannes Evangelium inte skrevs av **aposteln** Johannes, skulle göra den inspirerade boken till en **förfalskning** när han nu har bokens eget bevis för motsatsen.

Och det skulle det verkligen vara. Om **den** som skriver detta, skulle underteckna med **Edward Hills** namn skulle inte det vara en förfalskning? Det skulle vara en högst skamlig och oetisk förfalskning.

Vi tror kanske inte att den Helige Ande är författare till lögnen. Nej, Guds Ande är med **eftertryck** Sanningens Ande: Joh. 14:17, Joh. 15:26, Joh. 16:13, och 1 Joh. 4:6. I sanning, talar Joh. 16:13 specifikt om för oss: *Men när han kommer som är sanningens Ande, skall han leda er till hela sanningen.* Guds Ande är sanningens Ande som leder Sina lärjungar till endast Sanningen". Så var det speciellt med de inspirerade apostlarna och evangelisterna som skrev ner NT's böcker. Guds Ande skulle **aldrig** inspirera en man att skriva under med en pseudonym. Guds Ande som lovade att förbli hos den sanna församlingen för evigt, skulle inte heller inspirera någon till att underteckna eller tillskriva en bok med en pseudonym. Jesaja 59:21 säger oss att Guds Ande och Guds Ord skulle förbli hos Sin sanna församling **till evig tid**. Följaktligen skulle den sanna församlingen skulle aldrig frivilligt besmitta texten, och varje oavsiktlig korrumpering skulle hittas och rensas ut genom den Helige Ande som verkar i Kristi församling.

Men vad säger Kurt Aland om detta? Vi går vidare med att undersöka "The Problem of Anonymity and Pseudonymity in Christian Literature of the First Two Centuries".

Kurt Aland om författarskapet till de Fyra Evangelierna.

På sid. 5 i detta verk, säger Dr Aland detta:

”Låt oss börja med den anonyma litteraturen. Enligt min åsikt, är det **bortom allt tvivel** att alla Evangelier gavs ut anonymt. Vår nuvarande uppfattning om deras författare daterar sig från information som härrör från Papias tid eller senare. Inte endast de fyra kanoniska, men även de andra Evangelierna från den tidigaste perioden, tänkte man inte på som *Markus*, och *Matteus* Evangelium o.s.v. men i det ursprungliga hemmet som 'Evangeliet'. Ju mer de individuella Evangelierna vann allmänt erkännande och ju fler de blev på varje plats **desto mer visade det sig nödvändigt att skilja dem åt (eller kombinera dem till t.ex. Diatessaron, som Tatianus gjorde.) Alla överskrifter och underskrifter i handskrifterna till Evangelierna är av senare period.** Och det är inget motbevis att Papyros Bodmer II (omkring 200) har inskriptionen: evaggelion kataioannin. Den tillhör tiden efter Papias, när inte bara Evangelierna var till fullo åtskilda, **utan även vissa traditioner hade utvecklats.**” [fetstil är tillagd]

För att sammanfatta vad Dr Aland har sagt, kan vi säga:

1. Han påstår att alla fyra Evangelierna [*sic*] var anonyma och som sådana kan vi aldrig veta vilka de är.
2. Han säger att vissa av NT's tidiga handskrifter inte hade de

överskrifter som vi har idag och därför hade **ingen** av de tidiga handskrifterna det heller.

3. Han påstår att vissa traditioner uppkom senare i församlingen, och användes allt efter hur det passade, för att skilja 'Evangelierna' från varandra, så att de med tiden kunde spridas ut, från de ursprungliga platserna.

4. Det beror endast på detta tankemönster som Dr Aland tror att den historiska församlingen **korrumperade** de fyra Evangelierna, genom att lägga till överskrifter. Även om överskrifterna varierar i ordalydelse från handskrift till handskrift, tillerkänner de samma män författarskapet. Ändå säger Aland att det **inte** var de männen som skrev ner dessa verk.

Låt oss nu undersöka Dr Alands påståenden. Först och främst måste vi uttrycka vårt ogillande av hans brist på vördnad när han hänvisar till Evangelierna som evangelierna med litet e. Men i andra hand måste vi granska hans påstående att inget av de tidiga handskrifterna hade överskrifter.

På vilken grund baserar Aland detta? Före Papias, som levde i andra århundradet e. Kr. och som troligen dog innan år 150 e. Kr., fanns det inga överskrifter i handskrifterna från den perioden. Kom ihåg att Papias, enligt kyrkohistorien, var åhörare till aposteln Johannes själv. De flesta uppgifter anser honom vara född **före** Polykarpus, alltså före år 67 e. Kr. Detta menar Aland handlar om handskrifter skrivna före år 200. Hur många nu **existerande** handskrifter har vi från tiden före år 150?

När vi använder Dr Alands egen textlista i UBS 1966, kan det finnas **tre** bevarade handskrifter från Papias tid: p46, p66, och p67, och även dessa handskrifter daterar UBS 1966 till omkring år 200. Kan dessa tre handskrifter representera ett statistiskt tillförlitligt prov på handskrifter från den perioden? (Vi måste notera att även p66 har som överskrift Evangelium enligt Johannes, som Aland redan har medgett. p66 är samma handskrift som Bodmer Papyrus II.)

Anta att du är en hjärtpatient. Skulle du ta en nyligen patenterad hjärtmedicin som har testats på bara tre personer? Eller, anta att du är affärsman? Skulle du marknadsföra din nya produkt, grundad på en marknadsundersökning av tre personer?

Jag tror inte det. Varför skulle det då vara **lägre** standard när det gäller att undersöka texterna i den Heliga Skrift?

Detta faktum bör också beaktas: de tre ovannämnda handskrifterna är från samma plats – Övre Egypten, inte långt från grottan i Nag Hammadi, där ett gnostiskt bibliotek upptäckts. Vi skulle nog inte ta en ny hjärtmedicin, om vi var hjärtpatient, som bara har testats av **tre medlemmar i samma familj**. Varför? nej inte. De kan ha dramatiskt olika gener än vad vi har. Vi kan få lida av skadliga biverkningar som de inte känner av, p.g.a. deras genetiska uppsättning.

Med de tre handskrifterna i åtanke. De kom alla från en viss "familj". Övre Egypten, ett område känt för att vara starkt hemsökt av gnostiker, och gnostisk litteratur. Och vi vet från de tidiga kyrkofäderna att villolärare från den perioden, särskilt gnostikerna, högg och hackade sönder skriften.

Man behöver bara läsa Ireneus och Tertullianus för att få bekräftelse på det. Det kan otvivelaktigt ha funnits **tiotusentals** handskrifter i den dåtida kristna världen, därför att det fanns över en miljon, kanske flera miljoner kristna. Det är inte ansvarigt att dra slutsatser från ett statistiskt obetydligt urval som tre handskrifter av tio tusen.

Det är inte heller tillrådligt att grunda slutsatser på hur säkert det är att vissa tidiga kyrkofäder kan ha refererat till evangelierna. Vi har mycket få skrifter från en kyrkofader från den tiden, egentligen bara tre eller fyra. Dr Alands påstående att inte en enda handskrift från den tiden hade överskrift eller underskrift, är ohållbart. Han kan inte bevisa detta. Tre eller fyra handskrifter från tidiga kyrkofäder bevisar ingenting, särskilt när ett av de tre äldsta handskrifterna, en kopia av Johannes Evangelium verkligen har Evangelium enligt Johannes som överskrift.

Dessutom, med respekt för de tidiga kyrkofäderna, de s.k. apostoliska fäderna, *ingen* av dem **förnekar** att de fyra Evangelierna, var skrivna av Matteus, Markus, Lukas eller Johannes. De skrifter vi har av dem, refererar helt enkelt inte till de fyra Evangelierna. Tre av de tidiga fäderna som Aland hänvisar till, är Clemens av Rom, Ignatius av Antiokia och Polycarpus av Smyrna. I det enda verk vi har i skrift av Polycarpus, citerar han från Filippbrevet men han citerar inte från de fyra Evangelierna. Ignatius hänvisar huvudsakligen till de lokala biskoparnas auktoritet. Clemens hänvisar i huvudsak till GT och till det naturliga förnuftet. Men vi har bara omkring elva verk av dessa män, plus två eller tre anonyma verk, som *"Hermas Herden och Diognetus Epistel."*

Vidare, med utgångspunkt från Papias, lite efter år 100 e. Kr. (*Adversus Haereses* III,1.1), säger **alla** de tidiga kyrkofäderna till mannen att de fyra Evangelierna verkligen skrevs av de män som nämns i överskrifterna.

Fastän överskrifterna varierar i ord, särskilt i Matteus, Markus och Lukas, är de ändå helt samstämmiga när det gäller författarna. Det finns inga gamla handskrifter som förordar Dr Alands kullkastande av gamla, allmänt hållna åsikter.

Som vi har visat från Dr Hills, att påstå att Johannes Evangelium var skrivet av någon annan, skulle göra det verket till en förfalskning. Så är det speciellt med Johannes Evangelium som förser med ansevärd mängd inre bevis om författaren. Som Dr Hills noterar, var författaren närvarande när Herren höll sista måltiden, han var ögonvittne till Herrens lidande på korset, och var där när Herren uppenbarade sig för apostlarna när de hade fiskat i Joh. 21. Som vi ska se, kommer Aland senare att påstå i *"History of Christianity"* att Johannes Evangelium inte var skrivet av aposteln Johannes.

Men nu fortsätter vi att undersöka Dr Alands påstående att Pastoralbrevet och de Allmänna breven var skrivna av pseudonymer.

Dr Alands åsikt att de Allmänna och de Pastoralbrevet var skrivna av pseudonymer, granskas här

På sid. 4 i *"Anonymity and Pseudonymity"* säger Dr Aland:

"Till kategorin Pseudonymer skulle jag vilja lägga till: Petrus första och andra brev, Jakob, Judas, möjligen Hebreerbrevet, Johannes andra och tredje brev, Didachen, och de icke-anonyma Apokryferna i NT. Om vi ska tillägga Kolosserbrevet och Efesierbrevet till den kategorin, är kontroversiellt."

(En pseudonym är en författare som använder ett annat namn än sitt eget, och Aland påstår här att författarna till Petrus första och andra brev, Jakob, Judas, Johannes andra och tredje brev och möjligen Hebreerbrevet inte skrevs av de författarna som finns i överskrifterna, och inte heller av de som utger sig för att ha skrivit dem i de inledande verserna, utan de var skrivna av andra som gav sig ut för att vara dessa.) På sidan sex fortsätter han sin utläggning om skrivelser under pseudonym. I denna sektion förklarar han sin hypotes om varför dessa skrifter kommit till. Han säger att en anonym författare var under "Andens kraft" och p.g.a. detta kan man säga att det inte var han, utan Kristus och apostlarna som predikade genom honom. Aland anser att det faktiskt var **legitimt** för en icke-apostel att skriva en apostels namn på sitt verk. Han börjar med att förklara sin teori till De Tolv Apostlarnas Lära, som är en förfalskning. Han tillämpar teorin även på Pastoralbrevet och Petrus andra brev och menar att teorin även kan tillämpas på författaren till

Johannes Evangelium Här är Dr Alands ord:

”Låt oss nu komma till de pseudonyma skrifterna. Det kan passa att börja med de mest extrema exemplen, *De Tolv Apostlarnas Lära*, den gör inte anspråk på att vara skriven av en apostel utan av hela skaran av apostlar, och av Herren själv. Varken platsen eller exakt datum (vi tror att datumet är omkr. 110) är ursprunget till *De Tolv Apostlarnas Lära* är viktigt i detta avseende, inte textformen i detalj eller dess möjliga olikheter. Sakens hjärta är skriftens anspråk och dess acceptans av kyrkan som auktorativt dokument. Den enda tänkbara hypotesen är att författaren till skrifterna (*de tolv apostlarnas lära*) introducerade den i sin egen församling, möjligen genom att läsa den i gudstjänsten. Församlingen visste nog att den var skriven av äldstebrodern. Men när han gjorde anspråk på att det var ett budskap från Herren genom apostlarna och när hans egen församling och närliggande församlingar erkände detta för att vara giltigt, var det bara för att det var en skriven version av vad som hittills hade varit muntligt: en profet steg upp och predikade Herrens Ord. **Alla kände profeten och hans mänskliga förehavanden. Men när han talade med inspiration var det inte honom man hörde på, utan det var Herren eller apostlarna eller den Helige Ande...**” [fetstil är tillagd]

Innan vi fortsätter, låt oss sammanfatta vad Aland säger: Han säger att författaren till *Didache*, och andra med honom, var män som alla kände, men

när de talade som profeter, under gudomlig inspiration, var det inte längre de som talade, utan Herren och apostlarna genom dem. I det fallet rättfärdigas och bekräftas Alands märkliga åsikt att de har undertecknat dokumentet med apostlarnas eller någon apostels namn, eller även Herrens eget namn.

Naturligtvis är detta inte alls Skriftens lära, därför att alla erkänner att Paulus brev till Korint, Galatien och Rom, är skrivna av honom.

I vart och ett av breven betonar Paulus att det är han och ingen annan apostel som har skrivit. Paulus skulle aldrig skriva under något av hans brev med Petrus namn eller någon annan apostels namn. Nej, han till och med **varnade** lärjungarna för att **inte låta sig luras av något brev som föregav sig komma från honom**.

I 2 Tess. 2:1-2, varnar Paulus lärjungarna uttryckligen:

*”I fråga om vår Herre Jesu Kristi tillkommelse och huru vi skola församlas till honom, bedja vi eder, käre bröder, att ni inte, vare sig genom någon andeingivelse eller på grund av något ord eller **något brev som förmenas komma från oss**, så hastigt låter eder bringas ur fattningen och förlorar besinningen, som om Herrens dag redan stod för dörren”.*

Paulus försäkrar oss igen om **sitt eget författarskap till breven**, med anmärkningar som denna: 1 Kor. 16:21: *”Här skriver jag Paulus min hälsning med egen hand”*, eller Kol. 4:18: *”Här skriver jag Paulus, min hälsning med egen hand. Tänk på mina bojar. Nåd vare med eder. Amen.”* Man förstod allmänt att Paulus skrev hälsningen i brevet för hand så att läsarna kunde

försäkra sig om Paulus egen personliga handstil. Naturligtvis var det så att den som hade skrivit ut brevet, tog med sig det till dem som det var skrivet till. Han kunde också bekräfta att Paulus verkligen hade skrivit det, och att han hade dikterat hela brevet.

Paulus försäkrade alltid att de brev han sände, verkligen var från honom och inte någon förfalskare. Han gjorde detta genom att skriva en personlig hälsning i närvaro av ögonvittnen som skulle ta med sig brevet till församlingen som det var skrivet till. I alla dessa fall, var de som lämnade över breven också ögonvittnen till när Paulus skrev.

Paulus åhörare skulle säkerligen ha sökt efter sådana bekräftelser för att beakta hans varningar om att inte bli bedragna: ”inte låta sig luras av något *brev som förmenas komma från oss*” (2 Tess. 2:2). Paulus hälsning med egen hand var ”*ett tecken i varje brev*” (3:17).

Vi kan inte heller acceptera Alands åsikt att en man inspirerad av Anden, skulle rättfärdiga att han undertecknar med någon annans namn på sitt eget inspirerade dokument, inte alls. Paulus gjorde inte så, och han var verkligen under Andens inspiration. Anden är Sanningens Ande som leder den kristne till kunskap om Sanningen, även inräknade de som skrev brevet. Guds Helige Ande skulle **aldrig** inspirera någon till att förfalska någon annans underskrift på sitt eget dokument. Den skulle heller aldrig inspirera någon att ge sig ut för att vara någon annan berömd man medan han skrev en text.

Naturligtvis var det församlingen som kunde dra slutsatsen att *Didache* inte hade skrivits av en apostel, och som fick dem att förkasta den från kanon.

Men Aland erkänner inte detta, därför att ”han inte känner till Skriften, ej heller Guds kraft.” (Mark. 12:24)
Han fortsätter på sid. 8:

När **Nya Testamentes** pseudonyma skrifter gör anspråk på de främsta apostlarnas författarskap, var detta inte ett skickligt trick av de s.k. bluffmakarna, för att garantera bästa möjliga rykte, och största möjliga cirkulation, för sitt arbete, utan den **logiska slutsatsen till förutsättningen att Anden själv var författaren till verket**. [fetstil är tillagd]

Lägg noga märke till orden ”när de pseudonyma skrifterna i NT gjorde **anspråk på de främsta apostlarnas författarskap**”. Vad han säger här är att böckerna i vårt NT skrevs av pseudonymer, författare som har förfalskat en apostels namn som då får gälla som författare. Aland går vidare med att öppet påstå att Pastoralbrevet och Petrus andra brev var pseudonyma verk. Han säger på sid. 9:

”Det är mycket svårare att besvara några andra frågor, som kan illustreras av Pastoralbrevet och Petrus andra brev. Låt oss komma ihåg den hypotes vi framställde innan, nämligen, en författare som inte är något annat än ett redskap för den Helige Ande och **för dennes räkning gör anspråk på en apostels författarskap**. Är det tänkbart att en sådan författare utsträcker identifikationen så långt att han **t.o.m. sätter ut datum på den konkreta situationen, så som det har skett i Pastoralbrevet, eller som författaren till Petrus andra brev kan han tillfälligt använda referenser från Petrus första**

brev?... Men informationen om de olika medarbetarnas vistelse, i fjärde kapitlet i Andra Timoteusbrevet, Paulus första rättegång, med instruktionerna till dem som de riktar sig till, så väl som slutet på brevet till Titus, för att visa på en sådan grundlig kunskap, ett sådant stimulerat perspektiv, och en sådan rekonstruktion av Paulus förehavanden, att vi inte kan undvika att anta en avsiktlig förfalskning.” [sic]...[fetstil är tillagd]

Så, här har vi det. Dr Aland förklarar att Pastoralbrevet och Petrus andra brev är pseudonyma. Inte bara det, författarna gick synnerligen långt ifråga om att förse med detaljer för att framstå som Petrus och Paulus! Och inte bara det: ”vi kan inte undvika att anta en avsiktlig förfalskning,” säger han.

I resten av dokumentet förnekar inte Dr Aland någonstans att dessa brev skulle vara avsiktliga förfalskningar, som inte egentligen var vad han menade. Tvärtom, han sammanfattar dokumentet med att säga:

”Vi får inte glömma att alla dessa pseudonyma skrifter - utom möjligen Johannes andra och tredje brev - tydligen inte bär någon apostels namn utan orsak. De okända män som satte dem samman, trodde inte sig bara vara under den Helige Andes tecken, **de var det verkligen.**

[fetstil är tillagd]

Med andra ord, det var Guds Ande som inspirerade de okända författarna till Pastoralbrevet och Petrus Andra brev att lägga till faktiska detaljer för att förhöja illusionen att det verkligen

var Paulus och Petrus som skrev ner dessa verk. Och varför? Därför att de trodde sig själva vara under den Helige Andes tecken och det var de. Detta gör Guds **Helige** Ande till en **ljugande** ande Vilken ondskefull hädelse!

Vi ser att Dr Aland inte bara förnekade Skriftens inspiration, ofelbarhet, och tillförlitlighet i sina tidiga verk, han höll sig också till mycket farliga villfarelser när det gäller Guds Helige Ande och Hans verk.

Men nu fortsätter vi att undersöka Alands senare verk, som publicerades 1980 på tyska, och 1985 på engelska: ”*A History of Christianity*”. Om Dr Aland hade kommit på bättre tankar, borde det nog ha skett då.

A History of Christianity (Kristenhetens Historia) av Kurt Aland

Denna bok gavs ut på tyska i de sista 14 åren av Dr Alands liv. Den gavs ut på engelska 1985, bara nio år före hans bortgång. Fastän han modifierar grunderna för sina åsikter på två eller tre mindre punkter, finner vi honom i alla fall segt hålla fast vid de åsikter han tidigare uttryckt.

Vi ska diskutera vad han säger i ”*A History of Christianity*” med särskilt avseende på två punkter:

1. De allmänna brevens kanon.
2. Apostoliska författarskapet till de fyra Evangelierna, de Pastoralbrevet och de Allmänna breven och även några av Paulus brev.

Först, med avseende på de Allmänna brevens kanon, förespråkar Aland inte i detta verk, inte direkt att de ska tas bort från kanon som han öppet gjorde förr i *"The Problem of the New Testament Canon,"* men han uttrycker mera öppet sitt relativa förakt för dem.

Alands förakt för de allmänna breven

Innan vi går direkt till Alands anmärkningar på de Allmänna breven, leds vi in i dem med hans kommentarer om det Apostoliska författarskapet till NT's böcker i allmänhet och om han anser dem relevanta eller inte. Han säger:

"Vi behöver bara observera kyrkohistoriens förlopp under de gångna århundradena och vi ska finna med klarhet de förödande konsekvenserna som resulteras av sådana otillbörliga kriterier" (sid.105).

Innan vi går vidare, måste vi fråga oss vilka otillbörliga kriterier han hänvisar till. Varför? Det är det apostoliska författarskapet till NT's böcker Vi ser detta i nästa mening, där han säger:

"Det (och använder här "otillbörliga kriterier") började i ortodoxins tid och upprepade sig på ett nytt sätt på 1800-talet och fortsätter in i vår tid. **Påståendenas äkthet – NT's auktoritet – hade som sin förutsättning det faktum att dess apostlar och ögonvittnen talade där.**" [sid.105, fetstil är tillagd]

Aland fortsätter i nästa mening att öppet snäsa till åt en sådan åsikt:

"Så snart som den kritiska vetenskapen **bevisade** att den eller den av NT's skrifter **inte kunde vara skriven av en apostel**, kollapsade den författarens auktoritet med den. Och NT's auktoritet kollapsade med den och därmed även församlingens auktoritet... Naturligtvis **stördes inte trons grund, bara en falsk grund**, icke desto mindre en falsk grund som församlingen hade framställt som äkta." [fetstil är tillagd]

Aland fortsätter att hävda vad han ser som dårskapen i att fastslå det apostoliska författarskapet av NT genom att försöka bevisa dess absurditet från de Allmänna breven och säger detta:

"Om de Allmänna breven **verkligen** skrevs av apostlarna, vars namn de bär och av de som levde närmast Jesus (av Jakob, Herrens broder; av Judas, Jakobs broder; av apostlarnas furste, Petrus; av Johannes, Sebedeus son; och om Evangeliet enligt Johannes, verkligen skrevs av Jesu älskade lärjunge) **då uppstår den verkliga frågan: Fanns Jesus verkligen? Kan Han verkligen ha levat, om Hans närmaste efterföljares skrifter är i så ringa grad fyllda av Hans verklighet? De Allmänna breven t.ex. har så lite av den historiske Jesus verklighet och Hans makt, att det t.ex. är tillräckligt för Jakob att endast behöva nämna Kristi namn i förbigående.**

När vi ser detta, och antar att de skrifter vi talar om, verkligen kom från deras påstådda författare, verkar det nästan som

om Jesus var en skenperson och den verkliga teologiska makten inte låg hos Honom, utan hos apostlarna och den jordiska kyrkan... [sid.106, fetstil är tillagd]

För den som skriver denna traktat, är dåraktigheten i dessa påståenden nästan samma som ondskan i dess hädelser. Petrus brev skulle endast utmåla eller beskriva Kristus som en skenperson? Kristi liv som det uttrycks i Jakobs brev, skulle ha skrivits av en man som egentligen inte kände Kristus alls? Dessa påståenden är inte bara ogudaktiga, de är helt igenom konstiga.

Hur kan en man som föraktar de inspirerade Allmänna breven och med så nedsättande påståenden, verkligen tro att det är Guds inspirerade, ofelbara Ord som förtjänar en plats i den inspirerade kanon? Det kan han helt enkelt inte. Kurt Aland från 1985 är samma Kurt Aland från 1961 och 1962, fast värre. Alands helt och hållet **subjektiva** fördömelse av de Allmänna breven, avslöjar vem han är, en tysk av den högre kritiken. Han tillhör den högre kritiken som använder ett subjektivt resonemang för att stödja sin åsikt om hur texten har skapats och överförts. Han uttrycker bestämt subjektiva omdömen om dessa brev till stöd för sin uppfattning att de inte kunde ha skrivits av Herrens ögonvittnen därför att de visar upp så lite av den historiske Kristus och Hans makt. Alltså påstår han att de inte var skrivna av dessa ögonvittnen, utan av andra som förfalskade apostlarnas namn under deras texter. I *"A History of Christianity"* håller Aland tydligt fast vid sina hädiska anmärkningar som han uttryckte i sina tidigare verk, *"The Problem of Anonymity and Pseudonymity"*: att män, under någon andes kraft förfalskade apostlarnas namn, därför att de talade

som apostlarna gjorde (fastän inte i egen kraft och experimentella kunskap).

Vi har redan i ovannämnda citat sett att Aland betvivlar att Johannes Evangelium skrevs av aposteln Johannes. Han hade djärvheten att säga: **"(...om Johannes Evangelium verkligen var skrivet av Jesu älskade lärjunge), då uppstår den verkliga frågan: Fanns det verkligen en Jesus?"** Det är häpnadsväckande för undertecknad författare att Aland överhuvudtaget vågar påstå att Johannes Evangelium beskriver den historiske Kristus som en skenperson, men han har djärvheten och skamlösheten att göra så. Men nu, uppmärksammar vi helt kort, de anmärkningar som bevisar hans skepticism över Evangeliernas apostoliska författarskap.

I stycket nedan, fördömer Aland två åsikter. Han fördömer den högre kritiken som säger att de fyra Evangelierna skrevs i det andra århundradet. Men å andra sidan, fördömer han att de fyra Evangelierna skrevs av de fyra Evangelisterna vars namn finns som titlar till de böckerna. Han säger:

"Markus Evangelium skrevs alltså kort före år 70 och Matteus Evangelium kort efter. Lukas Evangelium kort före år 80 (lärda som är försiktiga vill nog inte låta oss datera det senare) och Johannes Evangelium tillhör tiden omkring år 90-95. Att datera Evangelierna till långt in i andra århundradet (som ansågs up-to-date och genom vilket man bedömde en teologs lärdom. **Precis som man å andra sidan bedömde en teologs gudsfuktan om ifall han höll de namn som tillskrevs en viss individ, som verkligen äkta) har blivit ålderdomligt och som vi hoppas inte återvänder".**

[sid.99, fetstil är tillagd]

Vi ser alltså att Dr Aland förkastar författarskapet av de fyra Evangelierna, Matteus, Markus, Lukas och Johannes med t.o.m. större avsmak än han hade 1962.

Endast på ett område tycks han ha mildrat sitt förakt för de Allmänna breven. Innan, i *"The Problem of the New Testament Canon"* hade han sagt att Ignatius brev överträffade dem. Men i *"A History of Christianity"* för han fram följande åsikter:

"Trots all brist på principer, trots all godtycklighet, **trots alla villfarelser**, vad kyrkan har tagit emot i NT, står på ett ojämförbart högre plan än all annan litteratur som fanns bland de första kristna. Ingen av de apostoliska fädernas skrifter kan ens på långt håll jämföras med NT."

[sid.113-114, fetstil är tillagd]

Alltså, fastän Dr Alands har en ganska låg uppfattning om de allmänna breven – de avbildar en skenbar Kristus och är uppenbart människoverk av män som inte kände till verkligheten och makten hos den historiske Kristus – ändå överträffar de på något sätt apostoliska fäderna, och även Ignatius. Aland kanske tänkte att han skulle lugna oss med dessa tröstande anmärkningar.

På annan plats i verket ifrågasätter Aland att Paulus har författat Efesierbrevet men vi avböjer vidare undersökningar beträffande detta verk. Det är helt klart att Dr Aland inte är i linje med den sanna församlingen. Enligt Jesaja 59:20-21, är han inte av de utvalda som Guds sanna Ord är förvarade för.

Slutsatser

Dr Aland har utövat ett mycket starkt och farligt inflytande över tolkningen av texterna i våra moderna bibelöversättningar. Helt klart är att han inte tror att Bibeln är Guds Ord. Att tro att Bibeln är Guds Ord, är helt enkelt grunden för frälsande tro Tron kommer av att höra, Rom.10:17, men det handlar om att höra Guds Ord. Paulus första brev till Tessalonikerna 2:13 säger oss att de som tror inte tog emot Guds Ord som om de vore människors ord, utan som Guds Ord:

"Därför tackar vi också oupphörligt Gud för att då ni tog emot det Guds Ord som vi predikade, inte tog emot det så som människors ord, utan som Guds Ord, vilket det verkligen är, och som också är verksamt i er som tror."

Genom meningen *"i er som tror"* visar Paulus klart att alla troende tillsammans med tessalonikerna, är av samma sinne. Följaktligen är den som inte tror att Bibeln är Guds Ord, inte är en sant troende. Då nu Dr Aland inte är en sann troende på något sätt, kan vi inte sätta in honom i linje med den sanna församlingen genom vilken de sanna Skrifterna skulle bevaras.

Vi behöver vara grundade i en skriftteologi som är grundad på Skriften själv, Och vad säger Skriften?

2 Tim. 3:16-17:

"Hela Skriften är inspirerad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättavisning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, för att en Guds människa skall bli fullt färdig, väl rustad till allt gott verk."

Ordspr. 30:5:

"Allt Guds Ord är luttrat, han är en sköld för dem som taga sin tillflykt till honom"

Jesaja 59:20-21:

"Men som en förlossare kommer Herren för Sion, och för dem i Jakob som omvända sig från sin överträdelse, säger Herren. Och detta är det förbund som jag å min sida gör med dem, säger Herren: min Ande som är över dig och orden som jag har lagt i din mun, de skola icke vika ur din mun, ej heller ur dina barns eller barnbarns mun, från nu och till evig tid, säger Herren."

Vi tar för givet att det finns goda män och kvinnor som av misstag har omfattat den nya lärdomen och de nyare översättningarna som har sin grund i de grekiska texter som sammanförts av män som Dr Aland, (Textkritiken av den moderna grekiska text som fanns före Dr Aland, var av samma slag, men att gå igenom alla deras lärosatser tillåter inte utrymmet i denna artikel). Men sådana goda män och kvinnor som tror på Guds Ords ofelbarhet och tillförlitlighet, har ändå omfattat Nestle-Alands text, dem vädjar vi till att tänka på detta. Är det klokt att sätta sitt kunskapsförråd, i en sådan allvarlig sak som vad Guds Ord innehåller, i händerna på en så allvarlig villolärare som Dr Aland?

Är det inte så att Guds Ord och läran om dess egen inspiration och överföring i varje detalj, genom den sanna församlingen och den församling som "omvänder sig från sin överträdelse" gör det helt opassande för en icke-troende att hålla på med de heliga texterna? Vad säger Skriften?

*"Men som en förlossare kommer Herren för Sion, och **för dem** i Jakob **som omvända sig från sin överträdelse**, säger Herren. Och detta är det förbund som jag å min sida gör med dem, säger Herren"* [fetstil är tillagd]

Med vilka är detta härliga och nåderika förbund? Och vilka är dess förmåner?

Förbundet är med dem "som omvänder sig från överträdelse". Det är för dem som vet vad omvändelse till liv är. Det är säkert så att goda män i det förgångna kan ha citerat en dålig textversion – om nu deras egna verk kopierades korrekt. Men den sanna församlingen har ändå i det långa loppet återtagit den bättre läsarten. För församlingen och dess bevarade text, borde vi och även **måste** vi se till.

Vi behöver stanna vid de bibelversioner som är översatta från den sanna församlingens historiska texter – Textus Receptus på grekiska för NT och masoreternas text på hebreiska för GT. Översättarna av *The Authorized Version (King James Version)* var bibeltroende män, under Guds förbund. Låt oss stanna vid de gamla råmärkena med de prövade och trofasta mäns verk som översatte *The Authorized Version*.

"Så sade Herren: Ställ eder vid vägarna, och se till och fråga efter forntidens stigar, fråga vilken väg som är den goda vägen, och vandra på den så skall ni finna ro för edra själar."

Slutnoter:

1. Michael Marowe, *"Bibliography of Textual Criticism,"* www.bible-researcher.com/bib-a.html, tillgänglig 27 febr. 2007.
2. Kurt Aland, *"The Problem of Anonymity and Pseudonymity in Christian Literature of the First Two Centuries,"* The authorship and Integrity of the New Testament: några sentida studier av Kurt Aland, o. a. London, England: SPCK, 1965.
3. Kurt Aland, *"The Problem of the New Testament Canon."* London, England: A. R. Mowbray & co., 1962.
4. F. H. A. Scrivener, *"Plain Introduction to the Criticism of the New Testament,"* 2 vol. Eugene, OR, USA: Wipf and Stock Publishers, 1997.
5. Kurt Aland, *"A History of Christianity"* 2 vol. Philadelphia, PA, USA: Fortress Press, 1985.
- 6 Aland, *"Problem of the New Testament Canon,"* p.v.
7. Edward Freer Hills, *"The King James Version Defended"* (Des Moines, IA, USA: The Christian Research Press, 1984), sid.104-5.
8. *"Holy Bible: New Testament Version,"* (East Brunswick, NJ, USA: International Bible Society, 1986,) sid. 83.
9. Kurt and Barbara Aland, *"The Text of the New Testament,"* Errol F. Rhodes, övers. 2:a upplagan Grand Rapids, MI, USA: William B. Eerdmans Publishing Co., 1995.
10. *"Greek New Testament,"* 1:a upplagan, Stuttgart, Tyskland, Württembergers bibelsällskap, 1966. Denna fotnot var inte med i den andra upplagan (1968), ändrad i den tredje, (1975) för att indikera att stycket skulle vara med och ändrad i den fjärde, (1993) återigen för att indikera att den var utelämnad.
11. Erasmus var utan tvivel medveten om handskriften i Vatikanen kanske redan 1521. Hans kunskap om den märks tydligare i hans korrespondens med Sepulveda 1533, med tanke på skillnaderna mellan Vaticanus och Erasmus grekiska text, och den föregåendes likhet med texten i den latinska Vulgata. Men Erasmus valde att inte rätta sin grekiska text, för att återge dessa skillnader. Många tror att Erasmus menade att Vaticanus var underlägsen de grekiska handskrifter som han byggde sin text på - och kanske att den grekiska texten var korruperad, och valde då att inte använda den.
12. Edward Hills, *"Believing Bible Study"* (Des Moines, IA, USA: The Christian Research Press, 1967), sid. 34.
13. Samma som ovan.
14. Hills, *"The King James Version Defended,"* sid. 69-70.